

Kalp Sınavı

Nureddin Yıldız'ın 28.02.2021 tarihli (408.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِیْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلَی سَیِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِیْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Bir köyün insanları toplansa ve “Yahu biz Müslümanız, köyümüzün camisi yok, bu bize yakışmaz” deseler, büyük harcamalarla cami yaptırarak donatsalar, köyün güzel minareli bir camisi olsa bu gösterge olarak iyi bir şeydir. Fakat kıyamet günü hiçbir insan, “Bizim köyümüzde cami vardı” diyerek hesap verip cennete giremeyecektir. Ebû Cehil'in köyünde cami şöyle dursun, Kâbe vardı. Ama cennete giremeyecektir.

Elbette camiyle değil, camide namaz kılmakla cennete girilebilecektir. Bu seçenek dışındaki oyalanmalar insanın kendini aldatmasından ibarettir. Yani köyümüzde cami bulunması yalnızca köyün Müslümanlığını gösterebilir, gösterecekse –kişilerin Müslümanlığını değil.

Bir insanın kalbinde iman olmadığı sürece de saç, sakalı, kılık kıyafeti, tırnakları vs. herhangi bir sahabiye benziyor olsa dahi o kişinin cennete gireceğinin alameti değildir. Bu tip kişiler zamanında da vardı ve Kur'an'ımız onlara ‘münafıklar’ demektir. Üstelik kâfirlerden daha beter yere, cehennemin en derin bölümüne atılacakları haber verilmektedir. Demek ki iç donanımı iman ve ibadet olmadığı sürece insanın dış görüntüsü ona cennet kazandırmamaktadır.

İçimizdeki bir acıyı paylaşmak için bu örnekleri verdim. Bugün Allah'a ne kadar hamd etsek azdır diyebiliriz; bütün dünyada Müslümanlık işaretleri camiler, minareler, büyük merkezler, isimler, tesisler dünya tarihinin hiçbir döneminde olmadığı kadar çoğalmış hâldedir. Rabbimize hamd olsun. Dünyanın her yerinde, istisnasız, en çok satın alınan ve basılan kitap Mushaf'tır (Kur'an-ı Kerim). Lâkin yukarıdaki örneklerde gördüğümüz üzere kıyamet günü hiçbir insan, Allah'ın huzuruna dikildiğinde, “Bizim yaşadığımız devirde her yer camiyle doluydu” diye kendi hesabını aklayamayacaktır. Çünkü ona, “Sen o her yerdeki camilere gider miydin?” sorusu sorulacaktır, her yerde cami olup olmadığı değil.

Şeytan, babamız Âdem aleyhisselam ile başlattığı kavgasını üzerimizden devam ettirmektedir. Onu cennette ebedî kalmak ve hiç ayrılmamak vaadiyle kandırmış, bizi de bir Müslüman'ın belediye başkanı olması, muhtarın namaz kılan biri oluşu, köyün camisinin okuldan daha büyük inşa edilmesi veya beş köy öteden görülebilmesi edalarıyla oyalıyor. Hatta ve hatta kendisi namaz kılamayan bir anne-baba, çocuğunun namaz kılmasıyla övünüyor (buraya kadar doğru, elbette övüneceklerdir) ama kendisinin namaz kılmayışının, çocuğunun namaz kılmasıyla örtbas edileceğini zannediyor. Çünkü dünya hayatının torpillerine, ‘o olmazsa bunu verelim’ hâllerine ve birbirimizi ‘idare’ ettiğimiz hayat tarzına alışmış durumdayız! Böyle bahaneler ve mazeretleri meleklerin tuttuğu kayıt defterleri önümüzdeyken de söyleyebileceğimizi sanıyoruz!

Hayır. Vallahi billahi hayır. İçi boş kabak, içi dolu bir kabak değildir ve olamaz. Müslüman'ın köyündeki cami değil, alnındaki secde izi onu cennete koyabilir. Ceketimizin rengine göre cennete girecek değiliz. **Acı, zor, yutulamıyor; doğru ama bu gerçeği bilmemiz gerekiyor. Ülkemizin, şehirlerimizin, köşe bucak camilerle dolu olması Allah'ın büyük nimetidir, hamd edilecek bir şeydir ama bu şehri kurtarıyor, kurtaracaksa ülkeyi kurtarıyor; beni kurtarmıyor. Yani bu bir insanın semt pazarına gidip domatesler, sebzeler, peynirler, balıklar... elli sene boyunca yese bitiremeyeceği bollukta nimet bulunduğunu görerek coşmasına benzer. Sen yiyemiyor olduktan sonra onlar ne işe yarayacak?**

Camilerin, medreselerin, imam-hatip okullarının, hocaların, kitapların, Mushaf sayısının çokluğu ve her baktığımız yerde gözümüze değmeleri kişinin penceresine dönüldüğünde ne kazandırmaktadır? Bir matbaacının haftada yüz bin Mushaf bastığını düşünelim. Bu elbette güzel bir iştir ama o

okumadıktan sonra yaptığı sadece başkasının karnını doyurup kendisi aç kalan lokantacının hâline benzeyecektir.

Aziz kardeşlerim,

Acı ve zor da olsa dış görüntülerden iç manzaraya geçme dönemimizin hemen hemen geç kalmaya başladığını kabul etmeliyiz. Ne zaman, bugün değilse? Biz tesisatta elektrik akımı olmadığı sürece hangi motoru çalıştırabilir, neye güç verebiliriz ki? Müslümanlığımızın güzel görüntüleri, bizim niyetlerimizle ve kalbimizdeki tefekkürümüz, düşünce tarzımız ve imanımızla işe yarayacak veya yaramayacaktır. Hakikat budur. Bu hakikat, kendi kendimize “Öyle değil canım... şu caminin güzelliğine bak... bu hafız ne güzel okuyor...” demekle yetinmeyi sürdürmemiz hâlinde ortadan kaybolmaz. Olan yalnızca başkasının yiyeceğiyle avunan bir aç insana benzememizdir. Allah kıyamet günü hangi kuluna “Söyle bakalım, en iyi namazı kim kılıyordu?” diye soracaktır? Hangi kuluna “Senin akrabaların kaç kere salavat getirmiş, ne kadar tespih çekmişlerdi?” diye soracaktır? Elbette kimseye soru böyle gelmeyecektir. Herkese kendisinin ne yaptığı sorulacaktır. Çünkü başkasının kaşığındaki yemek bizim midemize gitmeyeceği gibi kendi yaptıklarımız dışında da kurtuluşumuz mümkün olmayacaktır.

Bir kalp sınavına tâbi tutmalıyız kendimizi. Dış görüntülerimizle değil, kalbimizle yani içimizdeki Müslümanlık anlayışı, ibadet heyecanı, hayatımızı Kur’an ve Resûlullah Efendimiz’in sünnetiyle yönlendirme arzusuyla bu sınavı geçebiliriz: İçimizde bunlar ne kadar görülebilir ama ne kadar görmeliydik?

Biz insanları, çevremizi güzel sözlerimizle kandırabiliriz, “aslında şöyle istiyordum” diyebiliriz ama melekleri nasıl kandıracağız? “Bakma sen leş gibi kokan üstüme başıma, aslında kalbim mis gibi kokuyor” diyerek nasıl yutturacağız? Meleği belediye zabıtası mı zannediyoruz?

Bizler mümin olmaya karar vermiş, buna azmetmiş insanlarız. Rabbimize hamd olsun ki iman nimetini bize bahşetmiştir. Fakat hiç ölmeyecek, daima dünyada kalacakmış gibi kendimizi ayarladığımız hayat tarzımız bizi Allah’tan koparıp içimizi boşalttı. Bu yüzden yalanımız arttı, bunun için hile yapabilir olduk, namaz bu nedenle ağır gelmeye başladı, Kur’an ölümlerin ruhuna okunur hâle geldi, çocuğun alacağı diplomayı bizzat çocuğun kendisinden daha değerli hâle bu yüzden getirdik.

Yeni bir ayar, yeniden düzenleme şart oldu. Çok da geç kalındı bunu düşünmek için. Zira yarını olup olmadığı belirsiz bir dünyada yaşamaktayız. Biz istesek de istemesek de bir gün bu dünyadaki işimizi bitirecekler. Gafletimiz, dalgınlığımız asla lehimize değildir. Dünyanın hepsi benim olsa küçücük bir mikrop defterimi dürmeye yetiyor, dünyam kararıyor. Virüsü bulup görene kadar o beni mezara koyabiliyor. Birbirimize ahireti hatırlatalım, birbirimizin mezhebi-tarikatı-ekolü-vakfı-hocası-şeyhi ile uğraşacak yerde kendimizin Allah’a ve Resûlullah’a (aleyhissalatu vesselam) yakınlığı, sünneti yaşayışımız, ibadet yoğunluğumuz, zikir ve tefekkür kalitemiz üzerinde iş ve aşk takibi yapalım.

Kalp donanımımız nasıldır, içimizi göz önüne seren röntgenimiz nasıl görünüyor; bunu test edebileceğimiz bazı başlıklar zikredeceğiz. Hepimizin kendine ait arızalı bölümleri çıkacaktır. Bu arızaları düzeltmeye yoğunlaşalım. Ölüm veya ağır bir hastalık gelip çatmadan yapalım bunu. Yoksa **“İleride yaparım” temennisini herkes düşünüyor ama ileride yapabilmek o kadar da mümkün olmuyor. Yapabilen, bugün yapacaktır. Bu dünya, yarını olan bir diyar değildir. Bugünün akşamı olacağı bile belli değildir. Dünyanın ömrü varsa da benimki garanti değildir.**

Bu nedenle;

1- Başta namaz olmak üzere ibadetlerde ne durumdayız? Oruç, zekât, Kur’an okuma, anne-babaya hizmet, hac, sadaka, zikir... Bunlar ve daha fazlasında ne durumda olduğumuzu üç bakımdan irdelemeliyiz: Şayet bunlar yoksa ‘ne durumda’ olduğumuzu konuşmaya gerek yoktur. Varsa sürekli

mi ve Resûlullah ile ashabının yaptığı şekle benziyor mu? Kendi kendimize mi uydurduk yapılışını? Sözelimi sigara tütürerek sevap kazandığımızı zannediyor muyuz? İhlaslı mıyız yaparken? İçimizde Allah korkusu ve ibadet heyecanının ne kadar bulunduğu, gerçekçilik oranının göstergesi bunlardır.

2- İlimde ne durumdayız? Öğrendiğimiz ilim Allah için mi yoksa para kazanma, şöhret, birileriyle tartışma, sevmeyenlerimi perişan etme gibi maksatlarla mıdır? Nefsime düzeltmek, tövbe etmek, daha iyi namaz kılabilmek ve ihlaslı mümin olabilmek bir hedeftir; kitap kalın olduğundan veya sırf okumak itibarlı gösteriyor diye okumak da bir hedeftir ama ikincisi faydasız ve uçucudur.

3- Hocalar ve akademisyenler için özellikle geçerli olmak üzere Allah'a davet işini niçin yapıyoruz? Vakfımız, tarikatımız, grubumuza mı birilerini topluyoruz yoksa Allah'a mı çağırıyoruz? Bir gencin namaz kıyıyor olduktan sonra grubunun önemli sayılmayacağını söyleyebiliyor muyuz? **İnsanın isterse İmam-ı Azam'ı beşe katlayacak kadar ilmi olsun, Allah katında ilminin değerli olup olmadığı ve ahirette işe yarayıp yaramayacağı meseledir. Sen o ilimle Allah'a mı çağırдың, senin kendi büyüğüne mi?**

Bir hoca efendi, mahallesinde iki kişi namaz kılsın da hangi grupta ve anlayışta bulunursa bulunsun, diyebiliyorsa o İslam için ve insanların cennete girmesi hedefiyle çalışıyordur. Allah onun sözüne bereket ve kalıcılık verir. Ama "Bu kapıya geleceksin ki..." diyerek bakıyor ve diğer çalışan müminlerin defolu, hurda işler yaptığını düşünüyorsa ortada içi boş bir hocalık ve hizmet anlayışından söz edilebilir. Tıpkı memurluk gibi.

4- Mümin ile tartışmayı, cebelleşmeyi, kavga etmeyi Allah'ın hatırı için ve ümmetimizin zayıflamaması uğrunda ne kadar erteleyebiliyorsun? Gayet açık bir sorudur. "Ben mağlup kabul edileyim, zararı yok" diyerek çatışmayı bırakabiliyor musun?

Müminler arasında her tartışma, şeytanın tarlasına dikilmiş bir fidandır. İki mümin, hangi meseleyi tartışıyor olurlarsa orada mutlaka şeytanın ağacını sulamaktan söz edilebilir. İnsan biraz da olsa Allah'tan korkuyorsa eğer, bir tartışmada "zaten onun hocası sapık", "hem o bilmem hangi tarikattan" vb. ifadelerin İslamiyet'e en ufak bir katkısının dahi olmayacağını anlayacaktır.

Fakat adeta -tabii ki bunun kastedildiğini iddia etmek çok zor ama adeta- "İslamiyet'e zarar geleceksin de bizim grubumuza gelmesin" mantığıyla bu yapılır, daha doğrusu, şeytan yaptırır. Bu nedenle kendi kalbinin çok güçlü olduğunu, zikirlerinin bolluğundan dolayı durduğu yerin sağlamlığını düşünmeye aldanmamak gerekir. Kalbin güçlüyse Müslümanlar'ın birbirleriyle tartışıp cebelleşmeleri senin o kalbini cız ettiriyor mu bir bakmalısın; ettiriyorsa niye tartışıyorsun? Niye önünde diz kırıp sohbetini dinlediğin hocana, "Hocam... bize namazı anlat... kabirde ne yapacağımızı anlat... onun bunun ne dediğini boş ver, yanlış yoldaysalar zaten Allah onların belalarını verir..." demiyorsun?

Ama şeytan, tarlasının sulanmasından hoşlanıyor! Bunun için de Müslümanlar, birbirleriyle uğraşırken adeta büyük cihad zaferleri kazanmışlar gibi kendilerini mutlu hissederler; çünkü şeytan bu mutluluğu hissettirmektedir onlara. Bütün tartışmalar olduğu gibi beladır. Abdullah ibni Mesûd bunu söylüyor. Olanca edepleri, nezaketleri ve ihlaslarına rağmen ashab-ı kiramin birbiriyle tartışmalarından fayda ortaya çıkmamıştır ki biz tartışarak dinimize nasıl hizmet edebilir, fayda sağlayabiliriz? Öyleyse tartışırken 'gizli' arzumuz, dinimizi yüceltmek değil, kendimizi sivrilip yukarı çıkarmaktır. Bu noktayı iyi tespit etmek gerekir.

5- Şehvetlere karşı ne durumdayız? Para, cinsellik, makam, koltuk, bağ-bahçe veya başka konuda şehvetimiz ne hâlde ve düzeydedir? Herkesin kendince takıldığı bir şehvet söz konusu olabilir? Bu şehvetlerin etkisinde ne kadar kalıyoruz veya nükleer bomba olup etki gösterecekler bile karşısında duracak denli güçlü direnç gösteriyor, tavizsiz kalıyoruz? Bunu birbirimize allayıp pullayarak anlatabilirsek de melekler içimizden geçeni, gözlerde uzakken yaptığımızı bilir ve kaydedirler.

Meleklerin yazdıkları tutanaklar önümüze konduğunda ne diyeceğimizi, nasıl hesap vereceğimizi düşünmek gerekmiyor mu? Derdimiz ahiret değil mi?

6- Babamız Âdem aleyhisselam, cennette Allah'ın nimetleri içinde yüzmekteyken İblis ona fitne sunmuş, cennette sonsuz kalıp oradaki zevklerden faydalanmak için bir ağacın meyvesinden yemesini tavsiye etmişti. Babamız da ona kandı ve o gün bugündür geçen binlerce seneden beri İblis hâlâ o fitnenin türevlerini her gün karşımıza çıkarmaktadır.

Sanki eşinin hakkını tamamen vermişsin, dünyada başka mesele kalmamış, merhamet abidesi hâline gelmişsin gibi durup dururken aklına "Ömer bin Hattâb o kadar adil adamdı da niye iki karısı vardı?" benzeri sorular getirir. Sana ne? Ömer bu dünyadan gideli yüzlerce sene olmuş, yanlış varsa hesabını o verecek. Sana ne bu hesaptan?

Kur'an'da bu sure niye şundan önce geldi... Sana ne?

Bizim cennete girmek, girebilmek ve bu uğurda çalışmakla alakalı dertler taşımamız lazımdır. Gerisiyle oyalanırsak çok büyük yanılgıya düşeriz ve son pişmanlığımız da işe yaramaz. Başkalarının hesabını tutmak işimiz değildir, biz Allah'ın kullarının malî müşaviri değiliz. Bu tür şeylerle meşgul olmamız içimizdeki boşluğu, kalbimizdeki sıkıntıyı göstermektedir. Demek ki bu kalp, sınavdan geçemiyor. Alnını secdeye düşürecek yerde başkasının lekeli alınlarına bakıyor olmaktayız demektir. Önündeki günlerde mezar çukuruna gireceğini bilen hiç kimse böyle işlerle uğraşmaya tenezzül etmemelidir. Hepimizin ölülerin çocuklarıyız. Babalarımız hayatta değil. Babası hayatta olanımızın dedesi, o hayatta olanın dedesinin babası hayatta değil. Hiçbirimiz ölümün var olmadığını söyleyemiyoruz. Müslümanı ve kâfiri ile hepimiz ölümün varlığını biliyor, ölünce hesabımızın önümüze konacağını da iyi biliyoruz.

Öyleyse ölümden sonraki hesaba herkesten daha fazla özen göstermeliyiz. Fitnelere karşı kale gibi bir kalp sahibi olup olmadığımız, muhasebesini yapmamız gereken önemli meselelerdendir. Her ortaya atılan fitneyle birlikte rüzgâra kapılıyor olmak bir mümin için hiç de iyi gösterge değildir. Fitneye açık ağız, kulak ve göz beladır; kalpteki boşluktan kaynaklanır.

7- Helal rızkın, çoluk çocuğun, evin var ve geçinip gidiyorsun. Neden illa devletin vereceği koltukta gözün olsun? Sen olmasan devlet yıkılıp gidecek mi? Yalvarıyorlar mı sana, ne olur devleti kurtar diye? Kendimiz veya çocuklarımız için illa devletin bir yerdeki koltuğunu, kapıcının kapıcısı bile olsa bir yeri mutlaka neden isteyelim? Bu hırs, yüreklerimizi Allah ve cennet hasretinin doldurmadığını göstermektedir. Dolu olsaydı bütün dünya üzerimize koşarak ve yalvararak gelse dahi tenezzül etmezdik.

Ali radiyallahu anh, "Ey dünya, seni üç talakla boşadım, benden uzak dur!" demiştir. Söylemesi kolay elbette ama o hem söylemiş hem de böyle yapmıştır. Allah sevgisi, cennet hasreti ve Efendimiz aleyhisselam ile cennette buluşma umudu basit şeyler değildir. Bu duyguların bulunup güçlü olduğu kalbe hiçbir koltuk sevgisi gelip yerleşemez.

8- Soyumuz ve coğrafyamız yani ırkımız, dinimizle ölçüldüğünde ne durumdadır? İçimizde var olan ırkımızı sevme hissi ki suç değildir, diğer bir his olan dinimizi sevme ile yarışabilecek seviyede mi? Elbette lafa gelince herkes dinini tamama yakın bir duyguyla sevip kabullenmektedir ama ırkı için gösterdiği hassasiyetleriyle dini için gösterdikleri, sorunun gerçek cevabı olacaktır.

'Dinî gösterge' sayılabilecek işleri yapıyoruz ama din içeride, içimizde iyi durumda görünmüyor. Cahilliğimiz, çevremizi kuşatan fitnelere, günahların etkisinde kalmaktan kaynaklı bereketsiz hayat, zihnimizde oluşan ama bir türlü su yüzüne çıkmayarak rahatsızlık meydana getiren şüpheler, gaflet, zevklere düşkünlük, kötü arkadaşlar, göz kirliliği, gıybet ve haram rızık yiyor olmak... Hepsinin toplamından meydana çıkan problemden, dünyayı cennet zannederek burada ebedî kalacağımız hayalini taşımak diye bir meseleye ulaşıyor.

Kimse bunu böyle söylemiyor tabii, zaten söyleyenin aklından şüphe edilir. Fakat ne yazık ki önümüzde duran gerçek budur. Münafıklıktan, bir meslek hâline gelen riyakârlıktan ve kimseyi iyi insan kabul edemeyip herkese karşı su-i zan beslemekten ötürü insan kendinden başkasını iyi görmez hâle geliyor. Bu da kendini putlaştırmayı beraberinde getiriyor. Ne yazık ki kendimizden sonraki nesli de böyle yetiştiriyoruz; insanlığa karşı kindar ve Müslüman beğenmez, vesveseli, kalbi katlaşmış kimliği onlara da aktarıyoruz.

Allah Teâlâ, kelime-i tevhidi söyleyip yalnız onun için namaz kılmayı ve kurban kesmeyi de yanına kattıktan sonra birbirinden farklı düşünmeye izin veriyor; çünkü kabirde sorulacaklar arasında bulunmayan meselelerin müminler arasında ayrılık sebebi olmasını istemiyor. Ancak sonradan meydana çıkmış ekoller, düşünceler, iyilik/kötülük ölçüleri kullanılarak müminler birbirini, ashab-ı kiramın kullanmadığı ayrımlarla, adeta ashab-ı kiramın bile ulaşamadığı bir Müslümanlığa ulaşabilmek için etiketliyorlar.

Ümmetimizin en büyük isimlerinden Ömer radiyallahu anh, milyonlarca Müslüman'ın hidayetine vesile olduğu büyük bir harekete imza atarak dünyadan gitmiş olmasına, yaptıklarının değerinin yanında o milyonlarca müminin de yüzyıllardan beri yapıp ettikleri iyiliklerin sevabından pay alıyor oluşuna rağmen dünyadan ayrılırken "Ben kıyamet günü ne yapacağım..." diye ağlayarak vefat etmişti. Diğer Müslümanlar olarak neyimize güveniyoruz da cenneti garanti biliyor, başkalarının imanına karar verecek sözler söyleyebiliyoruz? Demek ki burada ciddi bir gaflet ve dalgınlık söz konusudur.

Bütün bu sıkıntılar da bizi kendi kendimize tapındığımız grupçuluğa sevk etmiş durumdadır. Her bağlandığımız şey de bizi Allah'tan koparmaktadır. Müslümanlar arasında oluşacak yeni bir grup gibi oluşacak hiçbir çalışmada hayır yoktur, dernekse de tarikatsa da. Sözelimi Ebû Hanife'nin ilmüne intisap eden ve onun talebelerinden okuyan, günümüzde yaşamakta olan hiç kimse, "Ebû Hanife vardır, gerisi yoktur" diyemez. Böyle diyen, İslamiyet'i silerek yerine Hanefiliği koymuş olur. Bu tıpkı kendi ilkokulunun diplomalarını kabul edip aynı devletin, aynı şehirdeki diğer okullarının verdiği diplomaları yok saymak gibidir. Bu bir ırkçılık, din ırkçılığıdır. Böyle bir anlayış var olabildiği sürece dinsize ve düşmana gerek olmadan, dinin 'dindar' kimselerin elinde batıp kaybolması işten değildir.

Ben bir Hanefiyim, elhamdülillah. Bundan da haz duyuyorum. Fakat İmam Şafii'yi ve onun talebelerini görsem saygımdan ayaklarına kapanırdım. Allah bana İmam Mâlik'i dünya gözüyle bir kere görebilmeyi nasip etse başka şey istemezdim zannediyorum. Ahmed bin Hanbel ile bir saatliğine, velev onun girdiği zindanda olsun geçirmek, dünyalara değişilmez bir şeydir ve bunu kıyamet gününde şefaât umudum sayardım. Bir mezhebimiz varsa böyle var olmalıdır. Tarikatımız da bu şekilde var olmalıdır.

Ancak bunun ötesinde; "Allah denecekse onu bizim ocakta söylersin" anlayışını -elbette bu şekilde söylemeden ama bundan başka anlama da gelmeyecek hatta daha beterini ima edebilecek dillendirmek maalesef görülebilir durumdadır. Bu kendi yolumuzu kesmek, bindiğimiz dalı budamaktır. Allah bizi cemaat olarak, bir arada görmek istiyorken beraberliğimizi parçalamaktır.

Camilerimizin kalbimizi ferahlatmaması, bereketsiz namazlar kılmamız bu yüzdendir. Allah'ı, peygamberini, Kur'an'ını, şeriatını ebedî bir sevgiyle ve hiçbir şeyle ölçülemeyecek kadar sevip bu konuda ihlaslı olacağız. Allah ne buyurdu, peygamberi ne anlattı, ashab-ı kiram nasıl uyguladı ve Ebû Hanife ile akranları nasıl pratik hâle getirdiyse bu aks üzerinde Müslümanlık yaşamamız gerekir.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.